

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **AIR STATION spol. s r. o.,** se sídlem Karoliny Světlé 1013/14, Praha, zastoupené JUDr. Jiřím Horníkem, LL.M., advokátem se sídlem Jungmannova 24, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy,** se sídlem Nábřeží L. Svobody 1222/12, Praha, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Letiště Příbram s. r. o.,** se sídlem Drásov, Skalka 39, zastoupené JUDr. Jaroslavou Žákovou, advokátkou se sídlem Nám. Komenského 289, Příbram, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2010, č. j. 9 A 194/2010 - 68,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

[1] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) brojí včas podanou kasační stížností proti usnesení Městského soudu v Praze, jímž byla odmítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2010, č. j. 454/2010-220-SP/3. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky proti usnesení Úřadu pro civilní letectví ze dne 5. 5. 2010, č. j. 2733-10-701, kterým bylo rozhodnuto o přerušení spojeného správního řízení, v jehož rámci se vede řízení o žádosti stěžovatelky o vydání povolení k provozování veřejného vnitrostátního letiště Příbram, a dále řízení o zrušení povolení k provozování tohoto letiště současnému

provozovateli – osobě zúčastněné na řízení (společnost Letiště Příbram s. r. o.). Správní řízení přerušil Úřad pro civilní letectví do doby nabytí právní moci rozhodnutí Okresního soudu v Příbrami ve věci vlastnictví zpevněných ploch v areálu letiště Příbram, v řízení vedeném pod sp. zn. 16 C 118/2009, a v řízení ve věci neplatnosti nájemní smlouvy uzavřené mezi Ministerstvem obrany a stěžovatelkou, vedeném pod sp. zn. 14 C 227/2009. Uvedeným rozhodnutím žalovaný zároveň vyhověl odvolání osobě zúčastněné na řízení proti usnesení Úřadu pro civilní letectví ze dne 3. 2. 2010, č. j. 603-10-701, kterým bylo rozhodnuto o ukončení dokazování ve výše specifikovaném spojeném správním řízení, a napadené usnesení zrušil v celém rozsahu.

[2] Městský soud žalobu stěžovatelky odmítl pro nepřípustnost z důvodu, že napadené rozhodnutí žalovaného vyhodnotil jako vyloučené ze soudního přezkumu podle ustanovení
§ 70 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.) a mj. s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2009, č. j. 4 As 48/2008 - 23, je označil za rozhodnutí, kterým se upravuje vedení řízení.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] V kasační stížnosti stěžovatelka uplatnila důvod vymezený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť napadené usnesení Městského soudu v Praze v části výroku I., kterým její žalobu odmítl, považuje za nezákonné.

[4] Po stručném shrnutí skutkového stavu a dosavadního postupu ve správním řízení vyslovila stěžovatelka přesvědčení, že napadené rozhodnutí Úřadu pro civilní letectví, a potažmo žalovaného, není možné kvalifikovat jako rozhodnutí ve smyslu § 70 písm. c) s. ř. s., kterým se pouze upravuje vedení řízení, byť má formu usnesení o přerušení řízení. Uvedené ustanovení s. ř. s. nevylučuje a priori přezkum rozhodnutí o přerušení řízení z hlediska jejich formy a městský soud zcela abstrahoval od zkoumání, zda napadené rozhodnutí spadá do kompetenční výluky podle § 70 písm. c) s. ř. s. i po stránce materiální.

[5] Stěžovatelka tvrdí, že městský soud neměl při vydání napadeného usnesení k dispozici správní spis a nemohl tedy objektivně zkoumat, zda byla naplněna materiální stránka rozhodnutí o přerušení řízení a zda mohlo dojít k dotčení hmotných práv účastníků řízení. Přitom je-li sporné, zda se na rozhodnutí správního orgánu vztahuje kompetenční výluka ve smyslu § 70 s. ř. s., je zapotřebí zvolit takový výklad, který v nejvyšší míře dbá na právo na přístup k soudu. Stěžovatelka zdůrazňuje, že v rámci správního řízení nemohla ze zákona nic namítat proti spojení řízení. Napadeným usnesením městského soudu došlo k téměř absolutnímu zabránění přístupu stěžovatelky k soudu za situace, kdy vydáním rozhodnutí žalovaného došlo k faktickému pozastavení výkonu vlastnických práv stěžovatelky. Tento výklad zákona je nesprávný a příčí se principům spravedlnosti.

[6] Stěžovatelka má za to, že překážky bránící pokračování v řízení, které byly důvodem k vydání usnesení Úřadu pro civilní letectví o přerušení spojeného správního řízení, neexistují. Obě soudní řízení, vedená u Okresního soudu v Příbrami, mají šikanózní charakter. Tato řízení byla zahájena osobami spřízněnými se společností Letiště Příbram s. r. o. (osobou zúčastněnou na řízení) až poté, kdy Ministerstvo obrany této společnosti

vypovědělo nájemní smlouvu, a kdy byla uzavřena Smlouva o spolupráci mezi touto společností a stěžovatelkou. Stěžovatelka má za to, že výsledek obou řízení vedených před Okresním soudem v Příbrami není způsobilý spojené správní řízení ovlivnit.

[7] K soudnímu řízení ve věci neplatnosti nájemní smlouvy uzavřené mezi Ministerstvem obrany a stěžovatelkou, vedeném u Okresního soudu v Příbrami pod sp. zn. 14 C 227/2009, stěžovatelka uvádí, že nájemní smlouva je jedním z titulů, které ji opravňují k užívání letiště Příbram. Úřad pro civilní letectví tuto smlouvu uznal jako smlouvu zajišťující právní vztah osoby zúčastněné na řízení (prostřednictvím Smlouvy o spolupráci) k letišti. Vzhledem k tomu, že Smlouva o spolupráci byla vypovězena, nemůže mít jakýkoli výsledek soudního sporu ohledně neplatnosti nájemní smlouvy vliv na tu část správního řízení, které se týká zrušení povolení osobě zúčastněné na řízení k provozování letiště Příbram. Výsledek soudního řízení nebude mít vliv ani na část řízení, která se týká udělení povolení k provozování letiště, a to s ohledem na skutečnost, že v mezidobí došlo k uzavření kupní smlouvy, která představuje dokument ve smyslu § 30 odst. 2 písm. c) zákona č. 49/1997 Sb., o civilním letectví.

[8] K soudnímu řízení ve věci vlastnictví zpevněných ploch v areálu letiště Příbram, vedeném pod sp. zn. 16 C 118/2009, stěžovatelka uvádí, že ani výsledek tohoto soudního řízení nemůže ovlivnit řízení týkající se zrušení povolení k provozování letiště osobě zúčastněné na řízení, neboť její právní vztah k letišti byl založen na vypovězené Smlouvě o spolupráci, tj. na právním vztahu k letišti, nikoli na právním vztahu k pozemkům, které jsou předmětem sporu. Ovlivněno nemůže být ani řízení týkající se povolení k provozování letiště stěžovateli, neboť žalobce v tomto civilním sporu (pan Evžen Sosna, jednatel společnosti Letiště Příbram, s. r. o.) se dožaduje řešení právní otázky, která je již v soudní praxi vyřešena, a navíc vyřešení této otázky není v dané věci rozhodující; stěžovatelka totiž v rámci správního řízení jednoznačně prokázala právní vztah k nadpoloviční většině letištních pozemků ve smyslu § 27 odst. 3 zákona o civilním letectví. Žalovaný v napadeném rozhodnutí sám uvádí, že osoba zúčastněná na řízení nesplňuje zákonné předpoklady k provozování letiště a navíc si sám vyhodnocuje klíčovou předběžnou otázku, tj. zda jsou klíčové komponenty areálu letiště samostatnými věci v občanskoprávním smyslu.

[9] Městský soud nesprávně uzavřel, že rozhodnutím žalovaného nebylo zasaženo do hmotných práv stěžovatelky. Tento zásah stěžovatelka spatřuje v zásahu do práva vlastnického (čl. 11 Listiny základních práv a svobod) a do práva na podnikání (čl. 26 Listiny). K tvrzenému zásahu do vlastnického práva stěžovatelka uvádí, že vlastní významné části nemovitostí tvořící letiště a ke zbývajícím částem má právní vztah. Pokud Listina zaručuje povinnost veřejné moci jednat tak, aby do vlastnických práv jednotlivce sama nezasahovala, a pokud zavazuje veřejnou moc, aby vlastníkovi poskytla ochranu v případě, kdy by bylo jeho vlastnické právo rušeno či omezováno ze strany třetích subjektů (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 456/05, či nález ze dne 21. 10. 2008, sp. zn. IV. ÚS 1735/07), rozhodnutí Úřadu pro civilní letectví a žalovaného jsou v příkrém rozporu s těmito principy, a to z následujících důvodů.

[10] Správní orgány odmítly v průběhu téměř osmi měsíců rozhodnout o odebrání povolení osobě zúčastněné na řízení k provozování letiště, ačkoliv tato osoba nemá již od 31. 10. 2009 k letišti Příbram žádný právní vztah. Napadeným usnesením o přerušení správního řízení je aprobováno právo letiště i nadále užívat v postavení provozovatele.

Vlastnickému právu stěžovatelky, které je limitováno na pouhé holé vlastnictví, nebyla poskytnuta dostatečná ochrana, přičemž došlo k jeho omezení, a to neústavním způsobem.

[11] Žalovaný si zcela nad rámec zákona uzurpuje právo vlastníka letiště, když v napadeném rozhodnutí uvedl, že *„pro všechny zúčastněné bude lepší, když je letiště jako takové provozováno v současném rozsahu“*, než aby bylo uzavřeno. Došlo tak k porušení ústavně garantované zásady legality. Z ustanovení § 34a zákona o civilním letectví nevyplývá, že by správní orgán mohl při naplnění výše popsaného skutkového stavu rozhodnout jinak, než jak stanoví dispozice obsažená v v tomto ustanovení, např. rozhodnout s cílem zajistit provoz letiště. Naopak instituty sloužící k zajištění provozování letiště jsou jednoznačně upraveny v § 25b odst. 2 a 3 zákona o civilním letectví, přičemž řešení zvolené žalovaným v těchto ustanoveních nefiguruje, a proto je v rozporu s ústavními normami.

[12] Rozhodnutí žalovaného se tedy neomezuje na pouhou úpravu vedení řízení, nýbrž přímo zasahuje do vlastnického práva stěžovatelky. Pokud by mělo napadené rozhodnutí žalovaného podléhat kompetenční výluce, budou významným způsobem dotčena práva stěžovatele bez možnosti jejich soudní ochrany, a to tak dlouho, jak dlouho bude stávající provozovatel letiště schopen iniciovat soudní řízení zpochybňující jakoukoli smlouvu, resp. vlastnictví nemovitostí s letištěm souvisejících.

[13] Rozhodnutími Úřadu pro civilní letectví a žalovaného došlo rovněž k zásahu do stěžovatelčina práva podnikat, neboť s předmětem vlastnictví stěžovatelky ve své podstatě podniká třetí osoba. Stěžovatelka tak nemůže uplatňovat např. své povinnosti z kupní smlouvy, kde je mj. stanovena povinnost zajistit provoz letiště. Stěžovatelka však nemůže této povinnosti dostát, neboť s osobou zúčastněnou na řízení nemá žádný právní vztah. Na tom nic nemění skutečnost, že v současné době je provoz letiště zajištěn.

[14] Na základě uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

[15] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že žadatel o vydání povolení k provozování letiště je povinen prokázat, že je vlastníkem letiště, popř. že má jiný právní vztah k letišti doložený souhlasem vlastníka letiště podle ustanovení § 30 odst. 2 písm. c) zákona o civilním letectví. Pro vydání povolení k provozování letiště je tedy klíčové určení, kdo je vlastníkem letiště podle ustanovení § 25b zákona o civilním letectví, přičemž je nutné vycházet z vymezení letiště ve smyslu ustanovení § 2 odst. 7 tohoto zákona.

[16] Letiště jako celek se skládá z několika provozně od sebe oddělitelných částí a nejedná se tedy pouze o vzletovou a přistávací dráhu; je třeba, aby provozovatel disponoval také technickým a administrativním zázemím. Vlastnictví letiště je otázkou zásadního právního významu, o které si správní orgán vzhledem k okolnostem projednávaného případu nemůže učinit úsudek sám, a proto ji Úřad pro civilní letectví posoudil jako otázku předběžnou podle ustanovení § 57 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

[17] Výsledek soudních řízení vedených u Okresního soudu v Příbrami je rozhodující pro prokázání právního vztahu k předmětnému letišti. Hmotněprávní postavení stěžovatele nebylo napadeným usnesením zasaženo, neboť se nejedná o rozhodnutí

konstitutivní, jímž by byla autoritativně zakládána, měněna či rušena jeho práva nebo povinnosti. Jedná se o rozhodnutí procesní povahy vydané za účelem vyřešení předběžné otázky, na němž závisí rozhodnutí ve věci samé. Je sice pravdou, že správní řízení musí respektovat zásadu ekonomie řízení, nelze v něm však upírat práva dalšího účastníka řízení, kterým je současný provozovatel letiště, jenž tvrdí, že splňuje požadavky kladené zákonem na provozovatele letiště.

[18] Žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost pro nedůvodnost zamítl.

IV. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

[19] Osoba zúčastněná na řízení se stejně jako žalovaný ztotožnila s názorem městského soudu v napadeném usnesení. Ke kasační stížnosti uvedla, že otázka vlastnických práv k pozemkům, na nichž se letiště nachází, je naprosto zásadní, přičemž zcela odmítá tvrzení stěžovatelky o šikanózním charakteru žalob podaných k Okresnímu soudu v Příbrami. Je sice pravdou, že účastníky těchto soudních řízení jsou osoby, které jsou s ní spřízněny, nicméně otázka určení vlastnických poměrů k pozemkům, na kterých se letiště nachází a jejich součástem (povrchovým úpravám), je naprostou prioritou. Předmětem soudních řízení před Okresním soudem v Příbrami je i otázka platnosti či neplatnosti kupní smlouvy ze dne 22. 1. 2009 a nájemní smlouvy ze dne 27. 11. 2008, na které stěžovatelka v kasační stížnosti odkazuje.

[20] Podle názoru osoby zúčastněné na řízení není vůbec jisté, že se stěžovatelka stane vlastníkem částí letiště, neboť předmětná kupní smlouva byla sice předložena katastrálnímu úřadu, avšak následně došlo ke zpětvzetí návrhu na vklad vlastnických práv do katastru nemovitostí.

[21] Pokud stěžovatelka poukazuje na ustanovení čl. 11 Listiny, lze zároveň poukázat na práva vlastníků pozemků (jmenovitě pana E. S. a paní H. Č.), do nichž stěžovatelka svým jednáním zasahuje. Tvrzení stěžovatelky, že vlastní letiště Příbram, je nepravdivé, neboť toto letiště je tvořeno mnoha desítkami pozemků, které se nacházejí ve vlastnictví několika desítek fyzických a právnických osob.

[22] K tvrzenému zásahu do práva stěžovatelky na podnikání nedochází, neboť stěžovatelka svoji podnikatelskou činnost na letišti vykonávala a vykonává, včetně vybírání přistávacích poplatků, což jí umožnil provozovatel letiště (osoba zúčastněná na řízení). K zásahu do vlastnických práv rovněž nedochází, neboť stěžovatelka neprokázala, že by měla letiště ve svém vlastnictví.

V. Argumentace Nejvyššího správního soudu

[23] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Městského soudu v Praze v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody v kasační stížnosti uvedenými, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[24] Předmětem sporu je posouzení otázky, zda rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo přerušeno správní řízení ve výše specifikované věci, spadá do kategorie úkonů správního orgánu, jejichž soudní přezkum je podle ustanovení § 70 s. ř. s. vyloučen. V daném případě se podle názoru městského soudu jedná o kompetenční výluku

vymezenou v ustanovení § 70 písm. c) s. ř. s., tedy o úkon správního orgánu, jímž se upravuje vedení řízení před správním orgánem. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem městského soudu ztotožňuje.

[25] Ke stěžejní námitce stěžovatelky, a vlastně k samotné podstatě kasační stížnosti, totiž že usnesení o přerušení správního řízení v této věci z hlediska jeho obsahu je rozhodnutím samostatně soudně přezkoumatelným, Nejvyšší správní soud odkazuje na svoji konstantní judikaturu, podle které rozhodnutí správního orgánu o přerušení řízení jednoznačně představuje úkon správního orgánu, jímž se upravuje vedení správního řízení (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 30. 4. 2008, č. j. 3 As 64/2007 - 62, či ze dne 30. 1. 2009, sp. zn. 4 As 48/2008, vše na www.nssoud.cz). Na tomto závěru nic nemění ani skutečnost, že proti rozhodnutí správního orgánu o přerušení řízení je možné podat odvolání; na rozdíl od předcházející právní úpravy správního řízení, kdy správní řád z roku 1967 opravný prostředek proti takovému rozhodnutí nepřipouštěl (srov. § 29 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb.).

[26] Úřad pro civilní letectví, jakožto správní orgán prvního stupně, rozhodl o přerušení správního řízení podle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť dospěl k závěru, že otázky nastolené žalobami podanými k Okresnímu soudu v Příbrami, na něž jej upozornil zástupce osoby zúčastněné na řízení, jsou otázkami, o kterých mu nepřísluší rozhodnout; tzn. jedná se o předběžné otázky ve smyslu § 57 správního řádu. Správní řízení proto přerušil do nabytí právní moci rozhodnutí vedených u Okresního soudu v Příbrami ve výše specifikovaných věcech (vlastnictví zpevněných ploch v areálu letiště Příbram a neplatnost nájemní smlouvy mezi Ministerstvem obrany a stěžovatelkou).

[27] Předběžnou otázkou se rozumí taková otázka, o které nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout a současně na řešení této otázky závisí vydání rozhodnutí ve věci (§ 57 správního řádu). Řešení nejasností v otázkách existence vlastnického práva a neplatnosti nájemní smlouvy nepochybně spadá do výlučné kompetence civilních soudů, jsou-li samozřejmě tyto otázky žalobním návrhem k řešení vzneseny (jedná se o sporná řízení, jež jsou ovládána zásadou dispoziční). Ustanovení § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu výslovně řadí mezi otázky, o nichž si správní orgán nemůže učinit úsudek sám, otázky, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, a dále otázky osobního stavu. Přestože vedení soudního řízení ve věcech týkajících se existence vlastnického práva a platnosti soukromoprávních závazků nepředstavuje zákonnou překážku pokračování správního řízení, jehož se řešení těchto sporů týká, je zcela na úvaze správního orgánu, zda správní řízení podle ustanovení § 64 odst. 1 písm. c) přeruší či nikoliv. V tomto ohledu je rozhodnutí správního orgánu přerušit správní řízení fakultativní variantou.

[28] V předmětné věci je proto zřejmé, že stěžovatelka žalobou brojila proti takovému rozhodnutí procesní povahy, kterým se správní řízení nekončí a jímž není ani jiným způsobem zasahováno do její hmotněprávní sféry. Usnesení o přerušení správního řízení není rozhodnutím, jímž by byla stěžovatelce zakládána, měněna nebo rušena práva anebo povinnosti v dané věci. K námitce stěžovatelky ohledně zamezení přístupu k soudu je na místě připomenout, že právo na přezkum správních rozhodnutí tohoto charakteru není odepřen, neboť soud tato rozhodnutí přezkoumává k námitce uplatněné v žalobě (kasační stížnosti) proti konečnému rozhodnutí ve věci samé. Tím bude v daném případě rozhodnutí správního orgánu o vydání či nevydání povolení stěžovatelce k provozování veřejného vnitrostátního letiště. Pokud se stěžovatelka bude cítit tímto rozhodnutím

dotčena na svých právech, po vyčerpání opravného prostředku ve správním řízení se může domáhat ochrany podáním žaloby ve správním soudnictví. Stejnou argumentaci je možné vztáhnout k námitce stěžovatelky, že v rámci správního řízení nemohla ze zákona nic namítat proti rozhodnutí správního orgánu o spojení řízení (§ 76 odst. 5 věta třetí ve spojení s § 140 odst. 4 správního řádu).

[29] Stěžovatelka namítá, že napadeným usnesením správního orgánu došlo k faktickému pozastavení výkonu jejích vlastnických práv. K tomu lze uvést, že pokud se vede spor o existenci vlastnického práva k nemovitostem spadajícím do areálu letiště, nelze s jistotou určit, že skutečně dochází k zásahu do vlastnického práva stěžovatelky. Skutečnost, že řízení vedená u Okresního soudu v Příbrami byla zahájena z podnětu osob spřízněných s osobou zúčastněnou na řízení, není důvodem ke zpochybňování legitimního nároku žalobců na vyřešení otázek, jež se jeví být spornými, v řízení před nezávislým a nestranným soudem. V řízení o vydání povolení k provozování letiště, resp. ke zrušení takového povolení, je relevantní otázka existence vlastnického práva k letišti ve smyslu § 2 odst. 7 zákona o civilním letectví, stejně jako otázka platnosti či neplatnosti právních titulů, které zakládají právo letiště užívat. Jak je patrno ze spisového materiálu, v řízení před Okresním soudem v Příbrami je přitom zpochybňována nejen platnost nájemní smlouvy mezi Ministerstvem obrany a stěžovatelkou, ale také platnost kupní smlouvy, na kterou stěžovatelka v kasační stížnosti odkazuje a z níž odvozuje svá vlastnická práva k letišti.

[30] Samotným rozhodnutím správního orgánu o přerušení správního řízení z důvodu vedení řízení o předběžné otázce, jejíž zodpovězení by mělo vyřešit nejasnosti ohledně samotné existence vlastnického práva a ostatních právních vztahů k letišti, nemůže z povahy věci dojít k zásahu do hmotných práv stěžovatelky (vlastnické právo a právo na podnikání). Jak bylo již uvedeno výše, stěžovatelka se může bránit proti konečnému rozhodnutí ve věci a uplatnit případně může námitky týkající se procesního postupu správního orgánu. V rovině soukromoprávní bude po rozhodnutí civilního soudu o sporných otázkách stěžovatelce rovněž otevřena možnost případně uplatnit právo na náhradu škody či nárok na vydání bezdůvodného obohacení.

[31] Lze tedy shrnout, že napadené rozhodnutí správního orgánu v dané věci, kterým došlo k přerušení správního řízení, představuje úkon správního orgánu, jímž se upravuje vedení řízení před správním orgánem. Takový úkon spadá mezi kompetenční výluky ve smyslu § 70 písm. c) s. ř. s.

VI. Shrnutí a náklady řízení

[32] Městský soud postupoval správně, pokud žalobní návrh v této věci usnesením odmítl jako nepřípustný [§ 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Usnesení správního orgánu, kterým se přerušuje správní řízení z důvodu probíhajícího soudního řízení o předběžné otázce, představuje úkon, kterým se upravuje vedení řízení před správním orgánem. Takový úkon je vyňat ze soudního přezkumu ve smyslu § 70 písm. c) s. ř. s.

[33] Nejvyšší správní soud neshledal naplnění kasačního důvodu vymezeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., kasační stížnost tedy jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[34] O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Osobě zúčastněné na řízení soud neuložil plnění žádných povinností a proto jí rovněž nepřísluší právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). Žalovanému nevznikly náklady řízení přesahující jeho běžnou činnost, proto mu ani jejich náhrada přiznána nebyla.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2011

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu